

койго е на пътятъ между Търново и Елена. Тукъ водачите ми ѣдота хлѣбъ, при сичко че не бѣха гладни; невъзможно бѣше да не побезпокоятъ манастирските служители, въ това мѣстно за тѣхъ време. Тие, водачите ми, са случиха добри хора, макаръ и двамата да бѣха башибозуци; още като излѣзохме о тѣ Търново, азъ можахъ да са споразумей съ тѣхъ. Слѣдъ ѣденіе въ манастирътъ, игуменътъ стѣпи съ мене въ разговоръ. Той ма разпита за едно за друго, а най-пслѣ пожела да ми научи името. за да са спомѣна въ свѣтата литургия. Той показваше да е добаръ човѣкъ. Въ негово отсѣствие обаче, по побуждение на водачите си, азъ бѣхъ принуденъ